

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 636/2021
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Стошић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради накнаде трошкова регреса и исхране у току рада, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1538/2019 од 18.03.2020. године, у седници већа одржаној 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1538/2019 од 18.03.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1538/2019 од 18.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 бр. 350/18 од 16.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне надлежности, истакнут од стране тужене, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, на име накнаде за исхрану у току рада за период од 23.11.2013. године до 15.03.2015. године, исплати у појединачним месечним износима укупан износ од 37.750,80 динара са законском затезном каматом по месечном доспећу и на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 23.11.2013. године до 15.03.2015. године, исплати у појединачним месечним износима укупан износ од 48.979,53 динара са законском затезном каматом по месечном доспећу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1538/2019 од 18.03.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Бујановцу П1 350/18 од 16.04.2019. године, у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, с обзиром на то да није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе. Наиме, предмет спора у овом случају је потраживање накнаде регреса за коришћење годишњег одмора и накнаде за исхрану у току рада. Нижестепени судови су одбили тужбени захтев налазећи да је тужиоцу исплаћена тражена накнада кроз укупан коефицијент за обрачун и исплату плата у јавним службама, што је у складу са Законом о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06...76/17), Посебним колективним уговором за државне органе од 21.03.2015. године, Правилником о платама професионалних припадника Војске Србије и праксом овог суда, на основу чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП) и оценио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Према члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, ревизија је недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. 3.), осим из члана 404. овог закона.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за годишњег одмора поднео Основном суду у Бујановцу дана 23.11.2016. године. Поднеском од 26.03.2019. године, тужилац је уредио тужбени захтев у складу са налазом и мишљењем судског вештака економско-финансијске струке. Вредност предмета спора побијаног дела износи 86.731,34 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић